Obadia - Comentarii Jean Koechlin

1-11 Scurta profeţie a lui Obadia este în întregime consacrată lui Edom. Acest popor era duşmanul cel mai înverşunat al lui Israel, deşi era ruda sa cea mai apropiată. Nu descindea el din Esau, fratele geamăn al lui Iacov? Ori această înrudire ar fi trebuit să-i vorbească conştiinţei lui Edom. Domnul îi aminteşte despre ea, spunându-i că era frate cu el acela faţă de care acţiona cu violenţă (v. 10).

În vizuina sa stâncoasă de pe muntele Seir, Edom trăia din tâlhărie. Se credea la adăpost de orice represiune, nimeni nu-l egala în aroganţă. „Şi de acolo te voi coborî, zice Domnul“ (v. 4). Mai devreme sau mai târziu, mândria omului se ciocneşte de un veto («Mă opun») al Celui Atotputernic, într-o prăbuşire vertiginoasă (2 Corinteni 10.4,5). Ce trezire brutală din acest vis vechi, dezmierdat în toate timpurile de om, de a ajunge până la cer (Babel: Geneza 11.4) şi astfel de a se face egal cu Dumnezeu (Filipeni 2.6)! În forma lui modernă, acest vis reprezintă eforturile colosale ale omului pentru explorarea cosmosului şi pentru a-şi face „cuibul printre stele“. „Şi de acolo te voi coborî“, răspunde Domnul.

Dragi prieteni, să nu ne lăsăm orbiţi de măreţia omului, nici de succesele ştiinţei şi ale tehnicii! Să nu uităm că această lume este judecată şi că Dumnezeu îi va cere socoteală de locul pe care ea I l-a oferit Domnului Isus: pe o cruce.

12-21 „Nu trebuia ... nici nu trebuia ... nici nu trebuia...“. De şapte ori, vocea Judecătorului divin formulează acuzaţii din ce în ce mai grave. La început nu este vorba decât de priviri vinovate, de o bucurie răutăcioasă stârnită de suferinţa şi dezastrul altuia. Aceleaşi priviri neruşinate, sfidătoare, sunt îndreptate şi asupra lui Isus crucificat: „Ei Se uită la Mine şi mă privesc“ (Psalmul 22.17). Răutatea lui Edom însă (şi cea a vrăjmaşilor lui Isus) s-a exprimat nu numai prin priviri, ci şi prin cuvinte şi prin fapte: „Îşi deschid gura, dau din cap“ (Psalmul 22.7; comp. cu sf. v. 12). Există vreo laşitate mai mare decât aceea de a insulta pe cineva care se află în necaz? Împins de instinctele lui de prădător, Edom profitase totodată şi de nenorocirea lui Israel, pentru a-i jefui bunurile; îi exterminase fără milă pe fugarii lui... Toate aceste crime nu vor rămâne nepedepsite. Ziua Domnului va aduce o răzbunare definitivă şi completă a „muntelui Sionului“ pe „muntele lui Esau“ (v. 21). În timp ce o rămăşiţă a altor naţiuni va trăi fericită sub sceptrul lui Mesia, Edom va fi şters din cartea împărăţiei mileniale. Ce dispariţie solemnă a acestei rase a lui Esau, care cândva dispreţuise binecuvântarea!